"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମର ଏହି ପାଠପଢା ହେଉଛି ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା, ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ଲାଭ କୁହାଯିବ ନା କ୍ଷତି କୁହାଯିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଲାଭ କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ଅଧାକଳ୍ପରୁ ସେମାନେ ଶାନ୍ତି-ଶାନ୍ତି ମାଗି ଆସିଛନ୍ତି । ବହୁତ ମେହନତ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ମିଳିନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଶାନ୍ତି ମିଳୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପର ମେହନତର ଫଳ ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଲାଭ ବା ରୋଜଗାର କୁହାଯିବ, କ୍ଷତି ନୁହେଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଯେପରିକି ନୃତ୍ୟ କରୁଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି ବୁଝୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ଆତ୍ମିକ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାକୁ ଆତ୍ମିକ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ଏହାକୁ ଶାରୀରିକ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁନିଆଁ କୁହାଯାଉଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ ଦୈବୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପବିତ୍ର ଦୁନିଆଁ ଥିଲା । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଗାୟନ ପୂଜନ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଥମେ ସୃଷ୍ଟିରୂପି କଳ୍ପବୃକ୍ଷରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା । ବିରାଟ ରୂପର ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଉପରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ଉପରେ ଅଛି, ଏହି ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ପୁଣି ଯେପରି ବୀଜ ସେହିପରି ଫଳ ଅର୍ଥାତ୍ ପତ୍ର ବାହାରିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ବୀଜ କେତେ ଛୋଟ ଜିନିଷ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଫଳ ଦେଉଛି । ଏହାର ରୂପ ମଧ୍ୟ କେତେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଉଛି, କେବଳ ଗୀତାରେ ହିଁ ଏହାର ବର୍ଣ୍ଣନ ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଗୀତା ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର । ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛି ନା । କିପରି କ୍ରମାନୁସାରେ ଧର୍ମଗୁଡିକର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ, ଆଉ କାହା ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ କେଉଁ ଧର୍ମ ଆସୁଛି ପୁଣି ସେଥିରୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି କିପରି ହେଉଛି । ଏହାକୁ ବିରାଟ ନାଟକ କୁହାଯାଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା, ବୃକ୍ଷର ଉତ୍ପତ୍ତି କିପରି ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ ନାହିଁ କେବଳ ଏହାର ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ରହିଛି । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ । ଏହାର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି ଯେ - ବାବା ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ଛୋଟ ଦୈବୀ ବୃକ୍ଷ ହେବ, ଏତେ ସବୁ ଧର୍ମ ରହିବ ନାହିଁ । ଗଛ ପ୍ରଥମେ ଛୋଟ ହୋଇ ପୁଣି ବଡ ହୋଇଥାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଏବେ କେତେ ବଡ ହୋଇଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାର ଆୟୁଷ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କଲିକତାର ବରଗଛର ଉଦାହରଣ ଦେଇ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ, ଯାହାକି ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛ, ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହି ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିର ରଚନା ହେବ । ଏହିପରି ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ରଚନା ହୋଇଛି । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବ । ପୁଣି ଯେଉଁ ସବୁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା ହେବ ତା'ର ନିଜସ୍□ ଶାସ୍ତ୍ର ହେବ । ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ନିଜସ୍□ ଶାସ୍ତ୍ର, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଏବଂ ବୌଦ୍ଧିମାନଙ୍କର ନିଜର ଶାସ୍ତ୍ର ହେବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ରହିଛି । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ ଚାଲିଛି, ତୁମେମାନେ ସମଗ୍ର ବୃକ୍ଷକୁ ଜାଣିଗଲଣି । କିପରି ସମସ୍ତ ଧର୍ମ ସମୟ ଅନୁସାରେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, କିପରି ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି, ପୁଣି ଆମର ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହେବ, ବାକି ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ନା - ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକଟିତ ହେଲେ....ଏବେ ବିଲକୁଲ୍ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଯାଇଛି ନା । କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଏମାନେ ପୁଣି କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ଏମାନେ କେହି ନ ଥିଲେ । ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେବ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ କେତେ ପାଠ ପଢୁଛ । ବାବା ଏହି ସମୟରେ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଅଧାକଳ୍ପ ରୋଜଗାରର ପ୍ରବନ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ପାଠ ପଢୁଛୁ, ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ପାଠ । ଭକ୍ତିକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତ୍ନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଭକ୍ତିରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା କିଛି ପଢୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ କ୍ଷତି ହିଁ ହୋଇଥାଏ, କେହି ବି ରତ୍ନ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନରତ୍ନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ସବୁ ଭକ୍ତି । ସେଥିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । କୌଣସି ରୋଜଗାର ହିଁ ନାହିଁ । ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ସ୍କୁଲରେ ପଢନ୍ତି, ପୁଣି ଭକ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ଯୌବନରେ ଗୁରୁ କରନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ଗୁରୁ କରନ୍ତି , କେହି ପୁଣି ଛୋଟ ବୟସରୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସ ନେଇଯାଆନ୍ତି

। କୁମ୍ଭ ମେଳାକୁ କେତେ ଢେର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆସନ୍ତି । ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ ଏ ସବୁ କିଛି ବି ହେବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ସବୁ କଥା ଆସିଗଲାଣି । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଗଲଣି । ସେମାନେ ତ କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ବଡ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହେଉଛି, ବ୍ୟାଟେରୀ ଭରି ଚାଲିଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ରୋଜଗାର, ଭକ୍ତି ଦ୍□ାରା କ୍ଷତି ହେଉଛି । ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ କ୍ଷତିର ସମୟ ଶେଷ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ରୋଜଗାର କରାଉଛନ୍ତି । ମୁକ୍ତିରେ ଯିବା ମଧ୍ୟ ରୋଜଗାର ଅଟେ । ଶାନ୍ତି ତ ସମସ୍ତେ ମାଗୁଛନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ଦେବା କହିବା ଦ୍□ାରା ବୁଦ୍ଧି ବାବାଙ୍କ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ବିଶ୍□ରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ, କିନ୍ତୁ ତାହା କିପରି ହେବ - ଏ କଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ଅଲଗା ଅଲଗା ରହିଛି, ଏ କଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯିଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ମନୁଷ୍ୟ, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜଣା ନ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ହିଁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରକୁ କର୍ମର ପାର୍ଟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛୁ? ବ୍ରହ୍ମଲୋକରୁ । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ଏହି ସାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ ଅଲଗା, ଏଠାରେ କେବଳ ୫ତତ୍□ର ଶରୀର ରହିଥାଏ । ଶରୀର ଅଛି ତେଣୁ ଆମେ କଥା କହିପାରୁଛୁ । ଆମେ ଚୈତନ୍ୟ ପାର୍ଟଧାରୀ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଏପରି କହିବ ନାହିଁ ଯେ, ଆମେ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନାହୁଁ, ଆଗରୁ ଜାଣି ନ ଥିଲ । ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ, ଘରକୁ ଏବଂ ନିଜର ରୂପକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା କିପରି ଅଭିନୟ କରୁଛି ତୁମର ସ୍ମୃତି ଆସିଯାଉଛି । ଆଗରୁ ସ୍ମୃତିରେ ନ ଥିଲା ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ସତ୍ୟ ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦ୍□ାରା ଆମେମାନେ ସତ୍ୟ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏହି ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର (ସୁଖମଣୀ)ରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଛି । ସତ୍ୟ ଦୁନିଆକୁ ସତ୍ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଦେବତାମାନେ ସବୁ ସତ୍ୟବାଦୀ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ ଶିକ୍ଷକ ଏକମାତ୍ର ବାବା । ତାଙ୍କର ମହିମା ଦେଖ କେତେ ରହିଛି, ସେହି ଗାୟନ ବା ମହିମା ତୁମର କାମରେ ଆସୁଛି । ସମସ୍ତେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ବୃକ୍ଷର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସଚ୍ଚା ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମର ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି, ଭାରତ ସତ୍ୟର ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଏହା ନମ୍ବର □ାନ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ ଅଟେ, କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ବାବା ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇ ବାକି ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ କିଛି ବି ନାହିଁ, ଏ ସବୁ କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି । ଭକ୍ତିଗାର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ନ ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ ଏତେ ମନ୍ଦିର ଆଦି କିପରି ତିଆରି ହୋଇଥାନ୍ତା ! ପୂଜା କାହିଁକି ହୋଇଥା'ନ୍ତା । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ଚୈତନ୍ୟ ଥିଲେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେଉଁ ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି ହେଉଛି, ଯାହା ତୁମେମାନେ ଶୁଣୁଛ, ଦେଖୁଛ ସେ ସବୁର ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଖେଳ ରଚନା ହୋଇଛି । ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ବିସ୍ତାରିତ ଭାବେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦିନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ହେଉଛି ରାତି । ରାତିର ବୈରାଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ଦିନ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ତେଣୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ସୁଖରେ ତ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ହେଉଥିବା କାରଣରୁ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ, ପବିତ୍ରତାରେ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଧନବାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲେଣି କାହିଁକି ନା ସମ୍ପତ୍ତି ବିନା ସୁଖ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ମାୟା ଆକ୍ରମଣ କରି ଜଙ୍ଗଲରୁ ପୁଣି ସହରକୁ ନେଇ ଆସୁଛି । ବିବେକାନନ୍ଦ ଏବଂ ରାମକୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ବଡ-ବଡ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଥିଲେ । ସନ୍ନ୍ୟାସର ଶକ୍ତି ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲା ବାକି ଭକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବାର କଳା ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ପାଖରେ ଥିଲା । ଉଭୟଙ୍କର ପୁସ୍ତକ ଅଛି, ଯେତେବେଳେ ପୁସ୍ତକ ଲେଖନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ବସି ଲେଖନ୍ତି । ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଲେଖୁଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁଥିଲେ ଯେ, ତୁମେ ଯାଇ ଦୂରରେ ବସ, ସେତେବେଳେ ସିଏ ତ ବହୁତ ନିଷ୍ଠାପର ଏବଂ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ବାବା ଏପରି ମଧ୍ୟ କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମା' କୁହ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ, ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର କଥା ଅଲଗା, ସେମାନେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମା' ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ । ମାଆର ବହୁତ ମହିମା କରିଛନ୍ତି । ଏହା ଜ୍ଞାନର ରାସ୍ତା । ସେମାନଙ୍କର ବୈରାଗ୍ୟର କଥା ଅଲଗା । ବୈରାଗୀ ହୋଇ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମା' ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ । ମାଆ ଶବ୍ଦରେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ନ ଥାଏ । ଭଉଣୀ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ମାଆ ପ୍ରତି କେବେ ଖରାପ ବିଚାର ଆସି ନ ଥାଏ । ବାପାର ଝିଅ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ମାଆ ପ୍ରତି କେବେ ହେଲେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମଧ୍ୟ ମାଆ ବୋଲି ଭାବିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେବେ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ଦୁନିଆ କିପରି ଚାଲିବ, ଜନ୍ମ କିପରି ହେବେ? କେହି ଜଣଙ୍କର ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଗଲା ତେଣୁ ସେ ମାଆ କହିଦେଲେ । ତାଙ୍କର ଦେଖ କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ଏଠାରେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ - ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭାଇ-ଭାଇ ମନେ କର, ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନର କଥା । ସେଠାରେ ତ କେବଳ ଜଣଙ୍କର କଥା ରହିଛି, ଏଠାରେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଢେର ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଛନ୍ତି ନା । ବାବା ବସି ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଇଏ

ମଧ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିଛନ୍ତି । ସେ ଧର୍ମ ହିଁ ଅଲଗା, ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର, ତାହା କେବଳ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ତାହା ହେଲା ହଦର ବୈରାଗ୍ୟ, ତୁମର ତ ସାରା ବେହଦର ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବୈରାଗ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ଏହା ବହୁତ ପତିତ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ନୂଆ ଶରୀର ମିଳିପାରିବ । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଉଛି କିନ୍ତୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀର ଅପବିତ୍ର ରହିଥାଏ । ସୁନାରେ ଖାଦ ମିଶିଲେ ଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟ ଖାଦଯୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ନା । ଖାଦ ବାହାରିଗଲେ ଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟ ଖାଣ୍ଟି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ତମଃପ୍ରଧାନ, କଳା ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସି କଳା ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ଏ ସବୁ ଜ୍ଞାନର କଥା । ବାକି ପାଣି ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ କାମଚିତାରେ ପଡି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧା ଯାଉଛି ଯେ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ଯାହାକୁ ତୁମେ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ - ଆମକୁ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ, ଦୁଃଖ ହରଣ କର, କଳିଯୁଗରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ତୁମେମାନେ କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସି କଳା ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି - ତୁମମାନଙ୍କୁ କାମ ଚିତାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସାଇବା ପାଇଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯୁଗଳମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି - ଜଣେ ଆକର୍ଷିତ ହେଲେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତି । ପୁରୁଷ ମାନେ ତୁରନ୍ତ କହିନିଅନ୍ତି ଯେ - ମୁଁ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିବି, କାମର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବି ନାହିଁ । ତେବେ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ତାଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଗଲା । ନିଶ୍ଚୟ ଯଦି ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖି, ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିଥା'ନ୍ତେ । ଶୁଣିଲେ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ନିଜର ଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ହିଁ ମସ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କେତେବେଳେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷଙ୍କର ପରସ୍ପର ସହିତ କେତେ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ, ସ୍□ାମୀଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା - ସ୍ନେହ କର ଅଥବା ନ କର, ଆମେ ହାତ କେବେହେଲେ ଛାଡିବୁ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ ଆସି ରହିଯିବ ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସ ହୋଇଗଲା, ଘରଦ୍□ାର ଛାଡି ଏଠାରେ ଆସି ରହିଲେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ - ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ରୁହ । ପ୍ରଥମେ ତ ଭଟ୍ଟୀ ହେବାର ଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ବାହାରି ଆସିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ଯଜ୍ଞରେ ରହି, ସେବା କରୁନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ଯାଇ ଦାସ-ଦାସୀ ହେବେ ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ରାଜତ୍□ ମିଳିବ । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବଂଶାବଳୀ ହେବ । ସେମାନେ ପ୍ରଜାରେ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ବାହାରର ଆସି ଭିତରେ ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବଲ୍ଲଭାଚାରୀ ବାହାର ବାଲାଙ୍କୁ କେବେ ଭିତରକୁ ଆସିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଜ୍ଞାନ ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର । ବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି? ଏହିଭଳି ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ଚାଲିଥିବେ । ଯେତେବେଳେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଯିବ ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ପୁରା ହୋଇଯିବ । ଏହା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । କିନ୍ତୁ, ତଥାପି ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହଦର ବର୍ସା ମିଳୁଛି, ବେହଦର ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମକୁ ଗଲେ ବାକି ସବୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ସେଠାରେ ତ କେବଳ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଏହା ତ ଖାତିରୀର କଥା । ଆମେ ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା - ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ପତିତ ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ରଖି ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ପୂରା ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ଦ୍□ାରା ନିଜର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଭରପୁର କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ନିଜକୁ ଧନବାନ କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରୋଜଗାର କରିବାର ସମୟ, ସେଥିପାଇଁ କ୍ଷତି କରିବାଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନକୁ ଧାରଣ କରି ବ୍ୟର୍ଥକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ହୋଲୀହଂସ ହୁଅ ।

ହୋଲୀହଂସ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହଂସର ଦୁଇଟି ବିଶେଷତା ରହିଛି - ଗୋଟିଏ ହେଲା ଜ୍ଞାନରୂପୀ ରତ୍ନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା

ଏବଂ ଦ୍□ିତୀୟଟି ହେଲା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ଦୁଧ ଏବଂ ପାଣିକୁ ଅଲଗା କରିବା । ତେବେ ଦୁଧ ଏବଂ ପାଣିର ଅର୍ଥ ହେଲା - ସମର୍ଥ ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା । ବ୍ୟର୍ଥକୁ ପାଣି ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଉଛି ଏବଂ ସମର୍ଥକୁ ଦୁଧ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଉଛି । ତେଣୁ ବ୍ୟର୍ଥକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ଅର୍ଥ ହୋଲୀହଂସ ହେବା । ଯଦି ସବୁ ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରିଚାଲିଥିବ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନର ମନନ-ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁ ରହିଥିବ ତେବେ ସହଜରେ ରତ୍ନରେ ଭରପୂର ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସର୍ବଦା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୋଜିଶନ୍‌ରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହି ମାୟାର ଅପୋଜିଶନକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବିରୋଧକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***